

Arrest

nr. 257 525 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. OGUMULA
Generaal Geneesheer Derachelaan 127/3
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 januari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De verzoekende partij die volgens haar verklaringen op 3 november 2015 België is binnengekomen, dient op 9 november 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming in.

Op 28 september 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 2 mei 2018 met nummer 203 393 vernietigt de Raad deze beslissing.

Op 11 juni 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient de verzoekende partij

beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 26 oktober 2018 met nummer 211 659 weigert de Raad de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij te erkennen en wordt de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens geweigerd.

1.2. Op 26 november 2020 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 22 december 2020 maakt de Dienst Vreemdelingenzaken het verzoek om internationale bescherming over aan de commissaris-generaal. Op 14 januari 2021 neemt de commissaris-generaal een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en Hazara te zijn van etnische origine. U bent een sjiitische moslim. U woonde in het dorp Hesar in het district Hesa-e-awal Behsud in de provincie Maidan Wardak. Uw ouders stierven toen u nog jong was en u groeide op bij uw oom. U hebt geen broers of zussen. Er waren problemen in uw regio met de taliban en de Kuchi's. Er was een Hazara-commandant, genaamd Fayzi, die dorpelingen rekruteerde om zich te verdedigen tegen de taliban en tegen de Kuchi's. U vreesde door hem gerekruteerd te worden en verstopte zich voor hem. U vreesde ook gedood te worden door de taliban of door de Kuchi's tijdens de aanvallen op de dorpen. Tijdens een aanval op uw dorp vier jaar geleden, vluchtte u naar Iran. U verbleef er twee jaar illegaal. Van daaruit vluchtte u naar België omdat u vreesde gerepatrieerd te worden naar Afghanistan. U was anderhalve maand onderweg en kwam aan in België op 3 november 2015 waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 9 november 2015. Bij een terugkeer naar Afghanistan vreesde u gedood te worden door de taliban of de Kuchi's.

Op 11 juni 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U ging hiertegen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). Op 26 oktober 2018 bevestigde de Raad de beslissing en beoordeling van het CGVS.

Hierna begaf u zich tot twee keer toe naar Frankrijk om er een verzoek tot internationale bescherming in te dienen, maar telkens werd u door de Franse autoriteiten teruggestuurd naar België.

Op 26 november 2020 diende u in België een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. In het kader van uw huidige verzoek verklaart u niet terug te kunnen keren naar uw dorp Hesar omdat uw dorp werd aangevallen door de taliban en de Kuchi's en ze er de dorpelingen hebben gedood en de huizen in brand hebben gestoken. U stelt tevens dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd omwille van uw etnie en religie. Ter ondersteuning van uw huidige verzoek legt u zes foto's voor.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij

voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet.

In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw eerste verzoek om internationale bescherming heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw voorgehouden problemen met commandant Fayzi, noch aan uw bewering dat u als sjjiitische Hazara zou worden vervolgd bij terugkeer naar Afghanistan. Bovendien oordeelde het CGVS dat er voor burgers uit uw regio geen reëel risico op ernstige schade was in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorig verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element of feit in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet aanwezig is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat u in aanmerking komt voor internationale bescherming. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Waar u net zoals in het kader van uw vorige verzoek aanhaalt dat u in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd omwille van uw etnie en religie (Verklaring volgend verzoek d.d. 17/12/2020, punt 20), moet worden opgemerkt dat de Raad in arrest 211659 reeds oordeelde dat u er niet in geslaagd was deze vrees in concreto aannemelijk aan te maken. Het louter herhalen van deze vrees volstaat dan ook geenszins om dit oordeel te wijzigen.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde

incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen.

Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 304-315, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen. Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten. Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrmbommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2019 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die

terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en verwijst hierbij naar uw etnische origine en uw religie. U stelt dat u omwille van deze zaken een doelwit zal vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan (Verklaring volgend verzoek d.d. 17/12/2020, punt 20). Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar uw etnie en geloof, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw etnie of uw geloof minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara en sjiïet bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

De door u voorgelegde foto's zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U stelt dat u hiermee wil aantonen dat de taliban en de Kuchi's uw dorp aanvallen sinds 2010 en meerdere inwoners hebben gedood en huizen hebben vernield (Verklaring volgend verzoek d.d. 17/12/2020, punt 16 en 18). Echter op basis van deze foto's, die u naar eigen zeggen hebt teruggevonden op sociale media, kan geenszins worden afgeleid dat uw dorp sinds 2010 wordt aangevallen door de taliban en Kuchi's. Uit deze foto's kan immers onmogelijk worden afgeleid dat ze werden genomen in uw dorp.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar zijn land van

nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6/2, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 41 van Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

In een eerste onderdeel van haar middel licht de verzoekende partij kort een aantal bepalingen en beginselen toe. De verzoekende partij betoogt dat uit haar dossier ontegensprekelijk blijkt dat zij nieuwe elementen aan de orde heeft gebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij wegens haar etnische origine en religie in Afghanistan door de taliban of de Kuchi's zou gedood worden. De bestreden beslissing verklaart, ten onrechte, het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wegens het feit dat de neergelegde foto's niet aantonen dat zij in haar dorp werden genomen. Volgens de verzoekende partij heeft de verwerende partij nagelaten een onderzoek naar de inhoud van voormelde nieuwe elementen te voeren, zijnde na te gaan of de taliban en de Kuchi's haar dorp in 2010 hebben aangevallen en meerdere inwoners hebben gedood. Meer nog, nagaan of voormelde foto's in haar dorp werden genomen. De verzoekende partij voert aan dat: *"Als het CGVS geen onderzoek naar de inhoud van voormelde elementen gevoerd heeft, dan stelt zich de vraag, op grond van welke objectieve element is de bestreden beslissing van mening dat voormeld nieuwe elementen in voormelde dorp niet werden genomen?"*

De bestreden beslissing kan niet volharden, zonder het zorgvuldigheidsbeginsel te schenden, dat voormelde foto's in huidige geschil geen nieuwe elementen zijn. als het CGVS de inhoud ervan niet onderzoekt, zijnde nagaan of de taliban en de Kuchi's het dorp van verzoeker in 2010 hebben aangevallen en de inwoners wegens hun etnie en geloof hebben gedood en dat voormelde foto's effectief in het dorp van verzoeker werden genomen." De verzoekende partij stelt dat het voor haar onduidelijk is waarom de verwerende partij van mening is dat er geen nieuwe elementen zijn terwijl het CGVS de onderzoeksplicht niet gerespecteerd heeft. De verzoekende partij meent daarentegen dat zij nieuwe elementen aan het dossier toegevoegd heeft die relevante informatie inhouden waaruit ontegensprekelijk blijkt dat haar leven in gevaar zou zijn bij een mogelijke terugkeer naar haar land van herkomst. Tenslotte merkt de verzoekende partij op dat haar recht om gehoord te worden door het CGVS wordt geschonden aangezien zij niet werd gehoord voor de totstandkoming van de bestreden beslissing. Volledigheidshalve voegt de verzoekende partij eraan toe dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie, de schending van het hoorrecht tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden wanneer deze beslissing zonder de schending van het hoorrecht een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013. nr. C-383/13 PPU, MG. e.a., ro. 38: RvV 29 september 2014, nr. 130.417: RvV 6 februari 2015 nr. 138.052). De verzoekende partij vervolgt dat aangezien het CGVS de authenticiteit van voormelde nieuwe elementen in vraag stelt, dan is een persoonlijk onderhoud met verzoeker in het kader van het hoorrecht onontbeerlijk alwaar verzoeker de mogelijkheid zou gegeven worden om meer toelichtingen omtrent de nieuwe elementen neer te leggen waarna geen twijfel meer kan zijn omtrent de authenticiteit ervan.

In een tweede onderdeel van haar middel stelt de verzoekende partij dat in de bestreden beslissing niet wordt getwijfeld aan haar identiteit, haar etnie, religie en regio van herkomst, zijnde dat zij van etnische origine Hazara en sjitische moslim is afkomstig uit de provincie Maidan Wardak. Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat: *"Zowel uit de EASO Guidance Note van Juni 2019 als uit de bestreden beslissing wordt ontegensprekelijk bevestigd dat de provincie Maidan Wardak tot op heden willekeurig geweld kent. Uit deze willekeurig geweld in Maidan Wardak blijkt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat bij een terugkeer van verzoeker naar Maidan Wardak een reële risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4 § 2 b en c van de Vreemdelingenwet."*

3. De verwerende partij heeft geen nota met opmerkingen neergelegd, maar legt wel een aanvullende nota neer waarin zij een weblink naar de "Country Guidance: Afghanistan. Common analysis and guidance note" van EASO van december 2020, opneemt en de conclusie van EASO met betrekking tot de provincie Maidan Wardak opneemt.

4. Beoordeling

4.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32). Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van richtlijn 2013/32 geen verduidelijking van het begrip “nieuwe elementen of bevindingen” ter staving van een volgend verzoek bevat.

Bijgevolg is de Raad gehouden tot een richtlijnconforme uitlegging van deze nationale wetsbepaling. De Raad dient in het kader hiervan tevens rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan bepalingen van het betrokken Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, punt 48). De uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

In het arrest van 10 juni 2021 in de zaak c- 921/19 zet het Hof van Justitie uiteen dat artikel 40, leden 2 en 3 van richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Daarenboven omvat de eerste stap eveneens twee fasen, waarbij in elk fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht. Aldus bepaalt artikel 40, lid 2 van richtlijn 2013/32 in de eerste fase dat, om krachtens artikel 33, lid 2, onder d) een beslissing over de ontvankelijkheid van een verzoek om internationale bescherming te nemen, een volgend verzoek eerst aan een voorafgaand onderzoek wordt onderworpen om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn

of door de verzoeker zijn overgelegd in verband met de behandeling van de vraag of hij krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Het Hof preciseert dat slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn. In deze fase wordt dan nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet. Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward. Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet, beperkt dient te blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Voormelde motieven zijn pertinent en vinden steun in de stukken van het rechtsplegingsdossier. Ze worden op generlei wijze betwist door de verzoekende partij.

4.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

4.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

4.4.1. Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij vasthoudt aan haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming. De verzoekende partij verwijst ten eerste naar de algemene veiligheidssituatie in haar dorp van herkomst en brengt in dit verband een aantal foto's bij. Ten tweede stelt de verzoekende partij dat zij een doelwit is omdat ze een sjjiitische Hazara is.

4.4.2. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

4.4.3. In zoverre de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft bij een terugkeer naar Afghanistan omdat ze sjjiitische Hazara is, wijst de Raad erop dat zij dit reeds in het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming aangehaald heeft. Uit het arrest van 26 oktober 2018 met nummer 211 659 blijkt dat de Raad reeds geoordeeld heeft dat: *“Verzoeker voert aan dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening hield met zijn profiel, doch in de bestreden beslissing werd terecht gemotiveerd dat louter verzoekers profiel als Hazara niet volstaat om aan te tonen dat verzoeker bij zijn terugkeer naar Afghanistan zou dreigen te worden gevisieerd of vervolgd. De door verzoeker toegevoegde informatie over de veiligheidsrisico's voor Hazara's kan hieraan geen afbreuk doen. Verzoeker dient de door hem aangevoerde vrees voor vervolging immers in concreto aannemelijk te maken. Gelet op bovenstaande vaststellingen is dit echter niet het geval. Naast de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vrees voor vervolging omwille van de problemen die hem ertoe hebben genoopt Afghanistan te verlaten, haalt verzoeker immers geen concrete, recente, geloofwaardige en ernstige, aan zijn profiel gelinkte problemen aan.”*

De Raad stelt vast dat uit de beschikbare informatie, waaronder de EASO guidance note van december 2020, niet kan worden afgeleid dat de situatie in Afghanistan dermate ernstig geworden is dat de verzoekende partij louter door haar etnische afkomst als Hazara of haar sjjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Groepsvervolging van sjjieten of Hazara blijkt niet. Het loutere gegeven een sjjiitische Hazara te zijn, volstaat aldus op zich niet om het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging vast te stellen.

De Raad benadrukt verder dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Dit blijkt evenwel niet uit de landeninformatie die wordt aangereikt door beide partijen.

In de richtlijnen van UNHCR inzake Afghanistan van 30 augustus 2018, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, kan worden gelezen dat personen die behoren tot een etnische minderheidsgroep in Afghanistan, zoals Hazara, een gegronde vrees voor vervolging kunnen hebben doch dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak (p. 96: “[...] *depending on the individual circumstances of the case* [...]”). Ook uit de EASO guidance note van december 2020 blijkt dat zij een nog steeds een individualiseringsvereiste hanteren. Het is aan de verzoekende partij om met concrete aanwijzingen aan te tonen dat zij omwille van haar etnische afkomst als Hazara of haar sjiitische geloofsovertuiging dreigt te worden geveiseerd of vervolgd bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst. In de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoekende partij zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst, moet rekening worden gehouden met de persoonlijke en concrete omstandigheden. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. *In casu* brengt de verzoekende partij dergelijke elementen niet bij. De verzoekende partij beperkt zich tot een algemene verwijzing.

Bijgevolg liggen er geen nieuwe elementen voor die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.4.4. Waar de verzoekende partij verwijst naar de algemene veiligheidssituatie in haar dorp van herkomst en hiervan ongedateerde foto's bijbrengt, dient onderzocht te worden of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zo danig gewijzigd is dat zij in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, werd in de bestreden beslissing nog op pertinente en correcte wijze geoordeeld dat: *“Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – september 2020, pag. 1-54 en 304-315, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20200928.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt omschreven als een politiek en strategisch belangrijke provincie, vanwege de nabijheid van Kabul en de ligging op een kruispunt van snelwegen die het westen en het oosten van Afghanistan, evenals het noorden en het zuiden met elkaar verbinden. Wardak wordt bestempeld als een relatief onstabiele provincie in de centrale regio van het land, waar de taliban in de meeste districten actief is. Gedurende de verslagperiode heeft de taliban zijn aanwezigheid, invloed en controle in de provincie versterkt. Tegelijkertijd werden verschillende prominente talibs gedood of gearresteerd.

De veiligheidssituatie in de provincie wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de taliban en de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden is voornamelijk doelgericht van aard en neemt er hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Een aanzienlijk deel van die confrontaties betroffen operaties en aanvallen uitgevoerd door de Afghaanse veiligheidsdiensten, die soms gepaard gingen met luchtaanvallen. De taliban viseerden op hun beurt leden van de Afghaanse veiligheidstroepen, of hun faciliteiten, zoals controleposten, hoofdkwartieren of konvooien en voertuigen.

Jaarlijks, meer bepaald in het voorjaar en de zomer, leiden migraties van Kuchi-nomaden voorts tot gewelddadige confrontaties als gevolg van grondconflicten met de Hazara, voornamelijk in de Behsud-districten. Bijna een derde van de door ACLED geregistreerde veiligheidsincidenten betroffen 'explosions/remote violence'. Deze omvatten incidenten waarbij de AGE's berrbommen of IED's gebruikten om de Afghaanse veiligheidstroepen te treffen, alsook luchtaanvallen, meestal uitgevoerd door Afghaanse strijdkrachten. Tot slot blijkt dat intern ontheemden in de provincie voornamelijk hun toevlucht zoeken binnen de provincie.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 660.000 inwoners heeft en dat er in 2019 in de gehele provincie 184 burgerslachtoffers vielen, een daling van 18% in vergelijking met 2018. Tijdens de eerste helft van 2020 werden er tussen 26 en 75 burgerslachtoffers geregistreerd. Volgens ACLED werden van 1 maart 2019 tot 30 juni 2020 604 veiligheidsincidenten gemeld. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De provincie Wardak werd in de EASO Guidance Note van juni 2019 bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Met andere woorden, de provincie Maidan Wardak is een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon kan vastgesteld worden indien de verzoeker specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden. Een verzoeker dient derhalve individuele elementen aan te brengen. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat de provincie Wardak willekeurig geweld kent, doch dat er niet kan gesteld worden dat de veiligheidssituatie er sinds de publicatie van de EASO Guidance Note in juni 2019 zodanig is gewijzigd dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar deze regio, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U voert aan dat u persoonlijk een hoger risico loopt om getroffen te worden door het willekeurig geweld te Wardak en verwijst hierbij naar uw etnische origine en uw religie. U stelt dat u omwille van deze zaken een doelwit zal vormen in geval van terugkeer naar Afghanistan (Verklaring volgend verzoek d.d. 17/12/2020, punt 20). Hierbij dient opgemerkt te worden dat onder 'persoonlijke omstandigheden' in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet enkel die omstandigheden kunnen worden begrepen die tot gevolg hebben dat een verzoeker in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Door te verwijzen naar uw etnie en geloof, verwijst u evenwel naar persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een groter risico loopt het slachtoffer te worden van doelgericht geweld. U toont bovendien niet aan dat u omwille van uw etnie of uw geloof minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld kan vermijden door tijdelijk bescherming op te zoeken bij aanslagen en gevechten alsook minder gemakkelijk de gevaren van willekeurig geweld zal kunnen inschatten. Aangezien de door u aangehaalde persoonlijke elementen niet kunnen worden aangemerkt als omstandigheden die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, maakt u niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet. In de mate dat u een groter risico zou lopen het slachtoffer te worden van doelgericht geweld kan volledigheidshalve nog opgemerkt worden dat de door u aangehaalde omstandigheden verband houden met de criteria van de vluchtelingendefinitie of de beoordeling van het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2 sub a) en b) van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat u Hazara en sjiit bent maakt reeds het voorwerp uit van een onderzoek van uw nood aan internationale bescherming (supra).

De door u voorgelegde foto's zijn geenszins in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen. U stelt dat u hiermee wil aantonen dat de taliban en de Kuchi's uw dorp aanvallen sinds 2010 en meerdere inwoners hebben gedood en huizen hebben vernield (Verklaring volgend verzoek d.d. 17/12/2020, punt 16 en 18). Echter op basis van deze foto's, die u naar eigen zeggen hebt teruggevonden op sociale media, kan geenszins worden afgeleid dat uw dorp sinds 2010 wordt aangevallen door de taliban en Kuchi's. Uit deze foto's kan immers onmogelijk worden afgeleid dat ze werden genomen in uw dorp."

Verzoekers betoog in het verzoekschrift kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De verzoekende partij toont allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Het geheel aan documenten, landeninformatie en de verklaringen van de verzoekende partij in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, concludeert de Raad dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De motieven van de bestreden beslissing zijn pertinent, draagkrachtig en worden in hun geheel overgenomen.

5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de verwerende partij bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De toelichting van de verzoekende partij laat niet toe vast te stellen dat de verwerende partij haar beslissing niet op een zorgvuldige wijze zou hebben voorbereid of niet op basis van een correcte feitenvinding tot haar besluit is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan bijgevolg niet worden vastgesteld. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

6. Het hoorrecht, als beginsel van behoorlijk bestuur, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest, betreft het recht van eenieder om te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §'n 82 en 83). Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., §. 67).

Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., §. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34). Niettemin blijkt uit vaste rechtspraak van het Hof dat de grondrechten, zoals de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarbinnen het hoorrecht moet worden geplaatst, geen absolute gelding hebben, maar beperkingen kunnen bevatten, mits deze werkelijk beantwoorden aan de doeleinden van algemeen belang die met de betrokken maatregel worden nagestreefd, en, het nagestreefde doel in aanmerking genomen, geen onevenredige en onduidelbare ingreep impliceren waardoor de gewaarborgde rechten in hun kern worden aangetast (arresten Alassini e.a., C-317/08-C-320/08, EU:C:2010:146, § 63, G. en R., EU:C:2013:533, § 33, alsmede Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, § 84; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 43).

Luidens vaste rechtspraak van het Hof leidt een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, § 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, § 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian

Om een voormelde onregelmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de verzoekende partij *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het al dan niet nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., § 40).

De verzoekende partij betoogt dat zij niet door de verwerende partij werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing. Bij het indienen van haar huidig verzoek heeft de verzoekende partij overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid gehad om op 17 december 2020 een verklaring af te leggen omtrent de nieuwe elementen die zij ter ondersteuning van haar verzoek om internationale bescherming inroept. Uit deze verklaringen blijkt dat de verzoekende partij in de gelegenheid gesteld werd nieuwe verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Dit alles in de aanwezigheid van een tolk Dari. Deze verklaring werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door de verzoekende partij werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord en dat zij haar nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort.

In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet als hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van de volledige bestudering van de door de verzoekende partij voorgelegde nieuwe elementen. Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt dat er onvoldoende over de bijgebrachte foto's werd gehoord, laat ze bovendien na om *in concreto* uiteen te zetten welke bijkomende informatie zij nog had kunnen meedelen. Met loutere beweringen toont de verzoekende partij niet aan dat ze niet afdoende werd gehoord.

7. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht blijkt niet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om het tweede beschermingsverzoek van de verzoekende partij *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoekende partij heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. S. HUENGES WAJER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. HUENGES WAJER

M. RYCKASEYS